

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudkyní JUDr. Janou Kábrtovou ve věci žalobce **A. M. H. E.**, nar. X, státní příslušnost X, t.č. PoS Kostelec nad Orlicí, Rudé armády 1000, zast. Mgr. Janem Urbanem, advokátem AK Hradec Králové, Haškova 1714/3, proti žalovanému **Ministerstvu vnitra ČR se sídlem v Praze 7, Nad Štolou 3, pošt. schránka 21/OAM**, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2015, čj. OAM-219/LE-BE03-LE05-2014, **t a k t o** :

I. Žaloba se z a m í t á .

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včasnou žalobou domáhal přezkoumání správnosti a zákonnosti rozhodnutí žalovaného ze dne 5. 1. 2015, kterým mu nebyla udělena mezinárodní ochrana podle ust. §§ 12 – 14b) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu. V žalobě žalobce namítal porušení § 2, § 4, § 50 a § 68 správního řádu v průběhu správního řízení o udělení mezinárodní ochrany, když správní orgán nepostupoval v souladu se zákony a mezinárodními smlouvami, nedbal, aby přijaté řešení odpovídalo okolnostem jeho případu a nepřihlédl ke všemu, co vyšlo v průběhu řízení najevo. Dále pak dle názoru žalobce žalovaný neuvedl v dostatečné míře důvody výroku svého rozhodnutí, podklady pro jeho vydání a úvahy, kterými se při jejich hodnocení řídil. Žalobce je přesvědčen, že splňuje podmínky pro udělení azylu dle § 12, § 14 i § 14a) zákona o azylu, uvedl, že veškeré údajné rozpory, které měly vzniknout v rámci řízení, byly dány nekvalitním tlumočením, což správnímu orgánu namítal. V Alžírsku měl

problémy nejen on, ale celá rodina, a to s ohledem na jeho působení ve skupině Haraket Shahbah al Amal, která vystupovala proti režimu, a po internetu aktivoval žalobce další osoby, které s názory skupiny sympatizovaly. Správní orgán tuto skutečnost bagatelizoval, nijak řádně nezjišťoval, o této skupině si neopatrili žádné informace. V souvislosti se zněním ust. § 12 písm. b) zákona o azylu poukazuje žalobce na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu 5 Azs 63/2004, pojednávající o „určité sociální skupině“, jako o skupině osob, která se vyznačuje objektivně společnou charakteristikou nebo kterou společnost alespoň takto vnímá. Tato charakteristika má často povahu vrozeného, nezměnitelného rysu nebo je jinak zásadní pro lidskou identitu, svědomí nebo výkon lidských práv dotyčných osob; riziko pronásledování však do této charakteristiky nepatří. I pouhá příslušnost k určité sociální skupině může být postačujícím důvodem pro udělení azylu, rozhodující je ovšem existence odůvodněného strachu z pronásledování, směřující vůči žadateli o azyl jako příslušníku určité sociální skupiny, jež podnikají úřady země, případně vycházející od některých od některých složek obyvatelstva, které nerespektují normy stanovené v zákonech dotyčné země, kdy úřady vědomě takové jednání tolerují, případně odmítají nebo jsou neschopné zajistit účinnou ochranu. Žalobce se domnívá, že pracovník správního orgánu provádějící pohovor nepostupoval v souladu s ust. § 23 zákona o azylu, při tomto úkonu nedošlo ke spolehlivému zjištění podkladů pro vydání rozhodnutí, správní orgán pak znehodnotil věrohodnost jeho tvrzení, nezabýval se tedy jeho žádostí zodpovědně a porušil tak ust. § 4 správního řádu. Dále nebylo přihlédnuto k tomu, co vyšlo v řízení najevo a byla porušena povinnost, uložená § 50 správního řádu. K možnému udělení azylu humanitárního pak žalobce odkazuje na rozhodnutí NSS 4 Azs 31/2003 z 15. 12. 2003, kde je mj. uvedeno, že správní orgán je limitován obecným zákazem libovůle, který pro orgány veřejné moci vyplývá z ústavně chráněných náležitostí právního demokratického státu a též na princip legitimního očekávání, plynoucí mj. např. z nálezu ÚS 525/02. Na zdejším území žalobce navázal vztah se ženou, s níž má společné názory, hodnoty, byl představen jejím dětem a žije jako rodina, nejedná se o vztah nahodilý. Vzhledem k jejím nezletilým dětem nemohou realizovat rodinný život mimo ČR. V neposlední řadě žalobce připomíná rozhodnutí NSS ze dne 30. 11. 2004 a ze dne 11. 3. 2004 – sp. zn. 3 As 24/2004 a 2 Azs 8/2004.

V doplnění žaloby pak zástupce žalobce považuje činnost žalobce v rámci popsané spolupráce při organizaci pokojných demonstrací za činnost azylově relevantní ve smyslu ust. § 12 písm. a) zákona o azylu, neboť v rámci tohoto ustanovení by měla být poskytována ochrana nejen samotným účastníkům, ale i jejich sympatizantům, či lidem, kteří se jako žalobce podílejí na činnosti podobných politických uskupení pomocí zajišťování běžných a organizačních potřeb, zvláště pak v případech, kdy se k nim veřejně hlásí a svým jménem zaštiťují činnost směřující k jejich prosperitě. Žalobce je přesvědčen, že jemu i dalším jednotlivcům v této oblasti hrozily i dnes hrozí sankční zásahy ze strany složek vykonávajících v zemi původu státní moc. Žalobce popsal zásahy policie a tajných služeb proti jeho osobě i dalším příznivcům hnutí, které se udály v průběhu demonstrací, takové zásahy postihují podobná uskupení již několik desetiletí a situace nenaznačila ani v posledních letech žádných změn. Toto nezpochybňuje ani žalovaný. Žalobcem popsané události je třeba hodnotit jako naprosto neadekvátní zásah veřejné moci proti shromáždění osob propagujících vlastní politický názor, jediným skutečným cílem ponižujícího, násilného a šikanózního chování, často s prvky mučení, které žalobce popsal, bylo přimět ho k rezignaci na vlastní politické názory, cíle a snahy,

což žalovaný zcela přehlíží. Tyto praktiky často zacházely až k případnému odstranění pro režim nežádoucích nebo nebezpečných jednotlivců. Po odjezdu žalobce byli jeho rodiče a kavárna terčem častých návštěv policie, která se snažila získat informace o jeho osobě, jeho otec byl zadržen. Z telefonických indicií je žalobce názoru, že zájem o jeho osobu v případě návratu bude značný a mohl by vyústit v situaci ohrožující jeho život a zdraví, nesouhlasí proto se závěrem žalovaného, že není ohrožen vážnou újmou pro případ návratu. Nedostatečně se žalovaný vypořádal i s tvrzením žalobce, že pro případ návratu do země původu nebude mít možnost pečovat o nezletilé děti, které vychovává společně se svojí družkou, tyto jsou na něho fixovány a jeho pomoc je významná i ekonomicky, resp. tuto skutečnost žalovaný nevzal vůbec v potaz. Uvedený zájem dětí jistě naplňuje podmínky § 14 zákona o azylu, žalovaný se tak dopustil zneužití správní úvahy.

Z písemného vyjádření správního orgánu ze dne 2. 6. 2015 vyplývá, že s žalobními námitkami nesouhlasí, odkazuje na obsah správního spisu, kdy při posouzení žádosti žalobce bylo vycházeno především z žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany, z jeho výpovědí a z informací, které doložil sám žalobce i těch, které byly shromážděny žalovaným v průběhu správního řízení. V pohovoru bylo žalobci umožněno sdělit vše, co považuje za podstatné, byl seznámen s podklady. V rámci důkazního řízení se tedy žalovaný zabýval všemi skutečnostmi, které žalobce sdělil, byl zjištěn skutečný stav věci a byly opatřeny potřebné podklady pro rozhodnutí, v odůvodnění pak žalovaný podrobně, jasně a srozumitelně vyhodnotil uváděné důvody žalobce z hlediska všech forem ochrany. Příběh žalobce pak byl hodnocen ve světle informací, které měl žalovaný k dispozici. Žalobce v průběhu řízení uváděl, že o mezinárodní ochranu žádá z důvodu obavy ze zatčení či únosu v Alžírsku a následného mučení, trestu smrti či zabití z důvodu spolupráce se skupinou protirežimních aktivistů – skupina Haraket Shahbah al Amal, dalším důvodem bylo, že má v ČR bratra a přítelkyni. V Alžírsku nevykonával vojenskou službu, přesto tvrdil, že je dezertérem. Žalobce opustil vlast v r. 2009, jeho současná žádost je druhou v pořadí, první řízení bylo v r. 2012 zastaveno. Správní orgán po provedeném řízení dospěl k závěru, že žalobce ve vlasti neměl žádné potíže azylově relevantního charakteru a pro případ návratu mu nehrozí nebezpečí vážné újmy, žalobcův příběh považoval žalovaný za nevěrohodný s ohledem na rozpory v jeho výpovědích, které nedokázal uspokojivě k dotazům vysvětlit. V podrobnostech odkazuje žalovaný na odůvodnění svého rozhodnutí. K námitkám žalobce pak žalovaný konkrétně uvádí, že žalobce řádně vyslechl k důvodům jeho žádosti, umožnil mu říci vše, co považoval za podstatné, pro posouzení jeho žádosti si obstaral dostatek informací, s nimiž žalobcovy důvody porovnal a v jejichž světle je vyhodnotil. V odůvodnění svého rozhodnutí se pak správní orgán vyrovnal i s důkazy, které doložil žalovaný, s podklady žalobce řádně seznámil. Ze správního spisu neplyne, že by si žalobce stěžoval na nekvalitní tlumočení – např. na listu 118-121 plyne z protokolu o doplňujícím pohovoru z 2. 12. 2014, že žalobce si s tlumočnickem arabského jazyka rozumí a nemá proti jeho tlumočení žádné námitky. Předmětný protokol je navíc bez výhrad na každé straně na důkaz souhlasu s jeho obsahem žalobcem podepsán. Obdobné prohlášení obsahuje i protokol o pohovoru, konaného dne 21. 10. 2014, žádné námitky proti tlumočení pak neplynou ani z žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Z tohoto pohledu tedy považuje žalovaný uplatněnou námitku za nedůvodnou, nemající oporu ve správním spisu. K námitce žalobce o naplnění podmínek ust. § 12 písm. a) a b) zákona o azylu žalovaný plně odkazuje na str. 7 – 9 svého rozhodnutí, kde se s tvrzením žalobce v tomto smyslu

dostatečně vypořádal. K námitkám co do úvahy žalovaného ve smyslu § 14 cit. zákona o porušení principu legálního očekávání správní orgán odkazuje na str. 10 rozhodnutí s tím, že existence rodinných vazeb, jichž se žalobce dovolává, není dle ustálené judikatury správních soudů důvodem, hodným zvláštního zřetele, svůj postup při úvaze o podmínkách humanitárního azylu žalovaný za formalistický nepovažuje. Zákon o azylu koncipoval humanitární azyl výslovně jako dobrodinný státu, nikoliv jako právo na přiznání azylu. Žalovaný poukazuje na to, že ve správním řízení se lze domáhat pouze ochrany práv, nikoliv něčeho, co právem není, byť zákon umožňuje správnímu orgánu rozhodnutí o tom vydat. Ve svém rozhodnutí se pak žalovaný dle svého přesvědčení jasně a srozumitelně zabýval i vyhodnocením důvodů žalobce z hlediska naplnění § 14a zákona o azylu, naplnění jeho podmínek neshledal, a to ani z důvodu namítaných rodinných vazeb. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné.

Při jednání soudu dne 11. 1. 2016 žalobce uvedl, že prakticky od tzv. arabského jara je situace v jeho zemi původu stále horší a zprávy, které o ní měl, v nezměněné síle trvají, dochází k velkému zatýkání bez oficiálních podkladů. Matka žalobce je v současné době též zde v ČR a vyprávěla, že jejich dva sousedé jsou prakticky nezvěstní a nikdo neví, kde jsou. V Alžírsku dochází k zatýkání nevinných lidí, žalobce je přesvědčen, že jemu hrozí minimálně totéž, svoji situaci popsal. K dotazu soudu žalobce uvedl, že možné instituty úpravy zdejšího pobytu mu jsou známy, ale po příjezdu do ČR je již nemohl využít. Zástupce žalobce uvedl, že je přesvědčen, že žalobce splňuje podmínky pro udělení mezinárodní ochrany, navrhuje proto zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci k dalšímu řízení. Žalobce sám náklady řízení neúčtuje, náklady právního zastoupení žalobce byly pak vyčísleny zástupcem žalobce dodatečně a řešeny samostatným usnesením.

Pověřená pracovnice správního orgánu považovala shromážděné podklady ve věci za dostatečné, relevantní a aktuální i k bezpečnostní situaci v zemi původu žalobce, i k jeho situaci osobní, žádné skutečnosti, které by opodstatňovaly závěr o ohrožení žalobce pronásledováním či vážnou újmu však nebyly shledány. Ve výpovědích žalobce byly shledány určité rozpory, zejména v oblasti jím udávaného zapojení a činnosti v politickém hnutí, v němž působil. Žalovaný hodnotil žalobcovu žádost jako účelovou, při hrozbě správního vyhoštění, s připomenutím, že účelová žádost nemůže sloužit k legalizaci zdejšího pobytu. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby, náhradu nákladů řízení neúčtoval.

Ze správního spisu soud konstatoval při jednání soudu, že žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany v ČR dne 3. 10. 2014, uvedl, že je narozen 13. 5. 1979, je občan Alžírské demokratické a lidové republiky, arabské národnosti. V Alžírsku žije rodiče a sourozenci, je svobodný, v ČR žije jeho bratr s rodinou. Žalobce pobýval v zemi původu do září 2009, poté v Tunisu, Turecku, Řecku a od ledna 2010 je v České republice. Je islámského vyznání, nikdy nebyl politicky organizován, na vojně nebyl, má nedokončené SŠ vzdělání, v Alžírsku pomáhal otci v kavárně. Jako důvod opuštění vlasti uvedl, že v kavárně psal o režimu a situaci v Alžírsku, pořádal demonstrace, vytvořil skupinu a od té doby se stát vůči němu choval jinak. Protože se bál problémů, odjel ze země. V Řecku pobýval měsíc a půl, zde má přítelkyni, doma mu hrozí poprava. Chtěl by žít v klidu a bezpečí. Předchozí řízení o MO bylo v r. 2012 zastaveno. V Alžírsku kvůli popsané činnosti v kavárně byli někteří členové rodiny zavražděni. V rámci pohovoru dne 21. 10. 2014 žalobce uvedl, že jeho život byl

ohrožen ze strany vlády skupinou, jedná se o lidi, kteří unesou člověka, situace se tam ještě zhoršila, kdo nesouhlasí s režimem, je v ohrožení. Několik členů skupiny bylo zatčeno, stále se o ně zajímají, jde o lidi pověřené vládou, tajnou službu. Skupina je považována za teroristickou. Asi v r. 2010 odvezli otce 2x k výsledku, 2 – 3x ročně se po žalobci ptají, i v kavárně zaměstnanců. Jejich hnutí se jmenovalo mládežnické hnutí naděje, nyní o nich neví, bylo jich 6 a jejich přátelé. 2 byli zatčeni, nic o nich neví. Žalobce je hledaný, hned na letišti by byl zatčen, mučen a asi zabit. Po zastavení svého řízení z ČR žalobce neodjel, má tu přítelkyni a přátele. Přítelkyně má děti a fungují společně jako rodina, jeho bratr má již české občanství a pomáhá mu. Přítelkyně pracuje s žalobcem ve stejné cukrárně. V rámci pohovoru dne 2. 12. 2014 pak žalobce uvedl, že cestovní pas získal tak, že kontaktoval Alžířana, žijícího ve Francii, kterému odevzdal starý pas, u něhož mu měla končit platnost, a on mu zařídil nový doklad. Kontakt mu dali příbuzní z Alžírska. Ten muž přijel do Prahy, nikdy předtím ho neviděl, asi za dva měsíce mu zavolal a byl mu předán nový pas. Zaplatil 40 Euro za poplatky a kolky, to samé se opakovalo v r. 2011. Z Alžírska odešel vlastně nelegální cestou. Dále žalobce uvedl, že stíhán ani obviněn nebyl, rodině se daří dobře. Vláda se domnívala, že se schází s lidmi, kteří vystupují proti vládě, byli v kontaktu přes internet s mladými lidmi. Své obavy odvíjí i od výsledku otce, byl by jistě zatčen, i když oficiální zatykač není. Jsou tisíce lidí, o nichž nikdo neví, kde jsou, jsou zatčeni a zavřeni do podzemí, ani nejsou oficiálně uvězněni. Jejich příbuzní demonstrují a hledají je. Dále žalobce uvedl, že jejich skupina byla neoficiální, on nebyl hlavním organizátorem. Dne 9. 12. 2014 byl žalobce seznámen s podklady, uvedl, že většina se týká velkých politických stran, ale nejsou zde dostatečné podklady o nových potřebných změnách. On má dokumenty o zatčených lidech, u nichž dosud neproběhl soud, byli zatčeni bezdůvodně. Jsou mladí, mají svůj názor, právo na informace a jsou trestáni. Zdroje považuje žalobce za důvěryhodné, ale tyto organizace nemají možnost dostat se blíže k lidem, kterých se toto týká. Podklady, které žalobce předal správnímu orgánu, jsou přítomny v českém překladu.

Soud přezkoumal napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní – s.ř.s.), ve svém rozhodnutí soud vyšel ze skutkového a právního stavu výše zjištěného (§ 77 odst. 2 s.ř.s.) a konstatoval, že závažnějších pochybení v průběhu správního řízení a v napadeném rozhodnutí neshledal.

Zákon o azylu upravuje v ust. § 12 důvody udělení azylu tak, že azyl se udělí cizinci, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec

- a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
- b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má, nebo, v případě, že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.

V ust. § 13 zákona o azylu je upraven azyl za účelem sloučení rodiny, který lze udělit rodinnému příslušníkovi azylanta, jemuž byl udělen azyl podle § 12 nebo § 14 v případě hodném zvláštního zřetele, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro udělení mezinárodní ochrany podle § 12. Humanitární azyl upravuje ust. § 14, který lze v případě hodném zvláštního zřetele udělit, jestliže v řízení o udělení mezinárodní ochrany není zjištěn důvod pro její udělení podle § 12 zákona o azylu.

Zákon o azylu dále v ust. § 14 a) upravuje důvody udělení doplňkové ochrany, která se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odst. 2) a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště. Přitom za vážnou újmu se podle odst. 2 považuje

- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
- b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
- c) vážné ohrožení života nebo lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situacích mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
- d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.

V ust. § 14 b) cit. zákona je upravena doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, v odst. 1 je uvedeno, že rodinnému příslušníkovi osoby požívající doplňkové ochrany se v případě hodném zvláštního zřetele udělí doplňková ochrana za účelem sloučení rodiny, i když v řízení o udělení mezinárodní ochrany nebude v jeho případě zjištěn důvod pro její udělení. Přitom dle odst. 2 se pro tyto účely rozumí rodinným příslušníkem

- a) manžel či partner osoby požívající doplňkové ochrany,
- b) svobodné dítě osoby požívající doplňkové ochrany, které je mladší 18 let,
- c) rodič osoby požívající doplňkové ochrany, která je mladší 18 let, nebo
- d) zletilá osoba odpovídající za nezletilou osobu bez doprovodu podle § 2 odst. 11

Předně soud považuje za potřebné vyjádřit se k námitce žalobce o nesprávném tlumočení, které mělo způsobit veškeré rozpory, které mu žalovaný z průběhu správního řízení vyčítá. V uvedeném však soud dává zcela za pravdu vyjádření žalovaného, z něhož jasně vyplývá, že pokud žalobce měl či mohl mít pocit nedostatečného porozumění v průběhu tlumočení jeho výpovědi, měl možnost na takovou skutečnost ihned v průběhu pohovorů upozornit, což však neučinil. Naopak, podepsal seriózní tlumočení a překlad v rámci všech provedených pohovorů, jeho námitka (viz shora) tak nemůže být vzata v úvahu. Zde soud odkazuje na dřívější rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2009, kdy pod sp. zn. 2 Azs 91/2008 mj. uvedl, že v řízení o žalobě a následně v řízení o kasační stížnosti nelze účinně zpochybnit kvalitu tlumočení pohovorů v řízení o udělení mezinárodní ochrany za situace, kdy byl pohovor veden v jazyce, jež si žadatel o mezinárodní ochranu sám zvolil, svým podpisem potvrdil, že souhlasí s obsahem protokolu z tohoto pohovoru, a ani při napadení správního rozhodnutí založeného na těchto pohovorech neuváděl a neuvádí konkrétní body, které byly podle něj přetlumočeny chybně.

Poté tedy soud v dalším musí přitakat žalovanému, který v průběhu svého rozhodnutí dostatečným způsobem vyargumentoval, proč nepovažuje sdělení žalobce o jeho působení v popsáném hnutí za věrohodné a řádně poukázal na rozpory, které v průběhu obou řízení z výpovědi žalobce vyplynuly. Soud plně odkazuje v tomto smyslu na znění odůvodnění rozhodnutí žalovaného na str. 6 – 9,

kde správní orgán velmi podrobně a logicky zdůvodnil, proč žalobci jeho příběh o případných obavách z pronásledování v zemi původu neuvěřil. Správní orgán těžil ze všech dosavadních údajů, které žalobce v průběhu řízení sdělil, tyto porovnal a dospěl k závěru, že jsou rozporuplné a nemohou tak seriózně podložit jakýkoliv závěr o naplnění podmínek ust. § 12 zákona o azylu, a to ani pod písm. a), ani pod písm. b). Soud by při podrobnějším zdůvodňování uvedených rozporů prakticky citoval obdobně, jako žalovaný a je proto přesvědčen, že na jeho odůvodnění v tomto smyslu může plně odkázat. Soud se ztotožnil jak s hodnocením rozporuplnosti výpovědi žadatele co do oficiality udávaného hnutí, jehož měl být organizátorem, příznivcem, jednou z šesti organizujících osob, poté však naopak nebyl organizátorem a prohlásil, že se na aktivitách přátel nepodílel atd.. – viz konkrétně str. 6 a 7 rozhodnutí. Obdobně argumentoval správně žalovaný i co do skutečností, sdělených žalobcem v případě okolností vycestování žalobce z vlasti, a, konečně na str. 7 se zabýval podrobně i odůvodněním nevěrohodnosti žalobcem uváděných konání demonstrací a nepokojů v zemi původu, které časově nekoresponduje se skutečnostmi, uváděnými v objektivních podkladových informacích o zemi původu. Žalovaný se dostatečným způsobem vypořádal i s tvrzením žalobce o možném postihu z nevykonání vojenské služby, uváděl, že nebyl povolán, nemůže být tak považován za dezertéra. Žalobce udával obavy o život, v zemi původu však nebyl ani zatčen, ani na něho nebyl vydán zatykač či jakékoliv obvinění. Žalovaný se pak zabýval ve svém rozhodnutí i režimem, který v Alžírsku vládne, a co do určitých ne zcela demokratických poměrů adekvátně odkázal na rozhodnutí NSS čj. 3 Azs 303/2004 z 21. 7. 2005. Pokud se tedy týká možného naplnění podmínek ust. § 12 zákona o azylu, soud plně odkazuje na situaci, která byla judikována NSS pod čj. 7 Azs 25/2008 dne 14. 5. 2008, tedy, že nevěrohodnost tvrzení, zejména vzhledem k jejich rozporuplnosti, znemožňuje správnímu orgánu shledat u žadatele o azyl podmínky pro udělení azylu podle § 12 písm. a) i b) zákona o azylu.

Žalobce nesplňuje podmínky ust. § 13 a § 14b) zákona o azylu, jak uvedeny shora. V otázce legitimního očekávání ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu, tedy v hodnocení správního orgánu co do důvodů, hodných zvláštního zřetele, soud připomíná, že je oprávněn zkoumat u tohoto ustanovení zákona o azylu pouze to, zda správní orgán měl dostatečné a úplné podklady pro zhodnocení správní úvahy, a zda nedošlo v daném případě k určité libovůli žalovaného, resp. k jejímu zneužití, kdy soud vychází z ústavně zakotvených náležitostí demokratického a právního státu. Z dosavadní judikatury pak též lze v tomto ohledu připomenout, že tedy úloha soudu spočívá ve zjištění, zda správní uvážení nevybočilo z mezí a hledisek stanovených zákonem, zda je v souladu s pravidly logického usuzování a zda premisy takového úsudku byly zjištěny řádným procesním postupem – viz rozhodnutí NSS ze dne 11. 3. 2004, čj. 2 Azs 8/2004 a ze dne 22. 1. 2004, čj. 5 Azs 47/2003. Na str. 10 napadeného rozhodnutí žalovaný odůvodnil, proč soužití s přítelkyní v České republice nepovažuje za důvod, hodný zvláštního zřetele ve smyslu ust. § 14 zákona o azylu a soud je s takovým odůvodněním srozuměn, žalovaný měl dostatečné podklady a své postavení ve smyslu výše uvedených rozhodnutí nezneužil. Uvedený důvod žalobce není a nemůže být azylově relevantním důvodem. Při hodnocení obav žalobce z případné azylově relevantní vážné újmy pro případ návratu žalobce do země původu vycházel žalovaný z podkladů o tamní situaci, tak, jak tyto popsal na str. 10 svého rozhodnutí ze dne 5. 1. 2015, existenci namítaných obav z případného mučení apod. žalobci seriózně vyvrátil, konečně, i tyto obavy souvisí či vycházejí z předpokladů, které žalovaný i soud výše označil za nevěrohodné. Žalobcem

tvrzené rodinné soužití s přítelkyní a jejími dětmi v souvislosti s případným vycestováním žalobce do země původu se žádným způsobem nedotkne a neporuší mezinárodní závazky ČR ve smyslu § 14a) odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Vzhledem ke všem uvedeným skutečnostem pak soud dospěl k závěru, že žaloba žalobce není důvodná, proto ji po přezkoumání a projednání věci jako takovou zamítl, v souladu s ust. § 78 odst. 7 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení soud odůvodňuje ust. § 60 odst. 1 s.ř.s, když ve věci úspěšný správní orgán náhradu nákladů řízení neúčtoval a náklady právního zastoupení žalobce, jemuž byl ustanoven právní zástupce soudem, byly řešeny samostatným usnesením.

P o u č e n í

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Hradci Králové dne 15. ledna 2016

JUDr. Jana Kábrtová, v. r.
samosoudkyně